

[Lange.]

vi ikke selv kan rede os ud af. Saa ringe er vor økonomiske Evne nu ikke. Økonomisk kunde vi meget vel magte at gennemføre, i hvert Fald paabegynde en Afvikling.

Har man haft Lejlighed til at faa et personligt Indtryk af den svenske Generaldirektør Örne, der paa opsigtvækkende Maade har omtalt vore økonomiske Forhold og vore Valutaforhold, vil man vide, at han ikke alene har et indgaaende Kendskab til vore Forhold, men ogsaa ser med stor Sympati paa Danmark. Lykkeligvis er det saaledes, at ligesom vi nærer stærk Sympati for vort svenske Broderfolk, gengældes disse Følelser i Sverige. Men alligevel, trods dette, at Generaldirektør Örne's Udtalelser sikkert var Udtryk for Sympati for Danmark, klares vore Vanskeligheder ikke ved, at man fra svensk Side gaar i Forbøn for os i England. Det er vort eget Initiativ, vor egen Indsats, der kræves. Og skal vi i en Overgangstid have udenlandsk Laan, skal dette ikke ske paa en for os ydmygende Maade, men paa et naturligt Forretningsgrundlag. Hvis vi kommer i den Situation, at vi skal laane — og det er jo muligt, at en Overgangsperiode vil stille Krav derom —, saa skal dette gøres ud fra det Synspunkt, at det er en Forretning, der er lige saa god for Laangiveren som for Laantageren. Og vi kan gøre dette, for hvis vi selv vil, er Betingelserne for at opfylde de Forpligtelser, vi økonomisk paatager os, altid til Stede. Men Regeringen har Ansvaret for, at vi ikke lader staa til, saa at Udviklingen fører os ind i en ydmygende Situation, hvor vi ikke selv kan tage Initiativet. Og det vil blive Regeringens mangefold forøgede Ansvar, hvis den hindrer, at det bliver os selv, der tager dette Initiativ, og overlader det til andre. Hvad dette vil koste i Prestigetab, er uberegneligt.

Vi maa derfor kræve, at Regeringen erkender sit Ansvar. Det kræver vi som Parti, men vort Krav maa ogsaa være hele Nationens Krav, saa vist som det ikke alene er vort Lands økonomiske Udvikling, det her gælder, saa vist som det ikke alene er vort Lands økonomiske Uafhængighed, men ogsaa Nationens Ære, der staar paa Spil.

Gunnar Fog-Petersen: Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), som nu forlod Talerstolen, forsøgte at mane et Billede frem, som man nødig vil have skal fæstne sig alt for stærkt i Bevidstheden. Det, det ærede Medlem fremførte ved denne

Lejlighed, var dels en Kritik af de almindelige Tilstande her i Landet, dels en Kritik af Lovforslagets Enkeltheder, dels et Forsøg paa at vise en ny Vej frem. Kritikken af de almindelige Tilstande — det ærede Medlem skildrede Forholdene her i Landet og pegede paa, at vi havde faaet en højere Rente, end vi havde haft, at der maaske var nogen Tendens at spore hist og her til en Indskrænkning af Kreditten, og at der stadig var Vanskeligheder for dansk Erhvervsliv — benyttede det ærede Medlem som Udgangspunkt for den Slutning, at det System, vi havde, ikke var holdbart. Men de Tilstande, som det ærede Medlem skildrede, kunde med lige saa stor Ret, og maaske med større Ret, benyttes til at drage den Slutning, at hvis vi ikke havde Valutacentralen, vilde det være nødvendigt at have en endnu højere Rentefod her i Landet for at holde Orden i Landets Pengevæsen, en endnu skrapere Kreditindskrænkning for at holde Kursen, og det vilde være endnu vanskeligere for os at klare vore Handelsforhold. Det ærede Medlem vil indrømme mig, at der i Konstateringen af de foreliggende Tilstande absolut ikke med større Ret kan søges noget Argument for en Kritik af den nuværende Ordning end for det modsatte.

Kritikken af Enkeltheder vedrørende Administrationen skal jeg ikke komme ind paa, da jeg ikke kender Forholdene saa nøje, at jeg paa det Punkt kan imødegaa det ærede Medlem. Han havde dog vistnok taget et Par meget mørke Brillor paa, selv om der naturligvis ved en saadan Ordning bestandig vil være noget at kritisere og noget at rette.

Saa pegede det ærede Medlem fremefter og sagde, at man skulde have fulgt Erhvervenes Forslag. Men naar man nu ser paa det, som det ærede Medlem kalder for Erhvervenes Forslag, ser man, at blandt Underskriverne af dette Forslag mangler det danske Landbrug, og det tør dog nok siges, at naar et Forslag som dette ikke har Landbrugets Tilslutning, fortjener det kun i meget uegentlig Forstand en saadan Betegnelse.

Det faktiske Forhold er, at dengang Danmarks eksceptionelt store og ensidige Eksport blev begrænset udefra af Faktorer, som vi ingen Indflydelse havde paa, og krævedes omlagt, i hvert Fald hvad angik vore Indkøb, for at den størst mulige Del af denne Eksport kunde opretholdes, traadte den Ordning, som vi nu har, i Kraft. Det er den Kendsgerning, vi har at operere med. De Forhold, der dengang gjorde sig gæl-